

U s n e s e n í

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. března 2017 odvolání obžalovaných [redacted] J [redacted] B [redacted], nar. [redacted], [redacted] J [redacted] H [redacted] nar. [redacted] a [redacted] M [redacted] K [redacted], nar. [redacted] proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 1. 2017, sp. zn. 5T 27/2016 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se všechna tři odvolání z a m í t a j í .

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byli obžalovaní [redacted] J [redacted] B [redacted] a [redacted] M [redacted] K [redacted] uznáni vinnými pomocí k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a obžalovaný [redacted] M [redacted] K [redacted] též přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a obžalovaný [redacted] J [redacted] H [redacted] přečinem podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a byli odsouzeni obžalovaný [redacted] J [redacted] B [redacted] a [redacted] J [redacted] H [redacted] podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody každý v trvání deseti měsíců. Obžalovaný [redacted] M [redacted] K [redacted] byl odsouzen podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody rovněž v trvání deseti měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu u každého z obžalovaných v trvání třiceti měsíců. Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaným uložen peněžitý trest každému v celkové výši 240.000,- Kč, přičemž podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo stanoveno, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách ve výměře 20.000,- Kč, splatných vždy do každého 30. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacena do 30. dne v měsíci následujícím po měsíci, v němž tento rozsudek nabude právní moci, a to pod ztrátou výhody splátek. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl stanoven pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody u každého z obžalovaných v trvání sto dvaceti dnů. Obžalovanému [redacted] J [redacted] H [redacted] byl podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci, a to finanční částky ve výši 125.000,- Kč.

Výše uvedené trestné činnosti se obžalovaní dopustili dle skutkových zjištění soudu I. stupně tím, že obžalovaný [redacted] H [redacted] jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako [redacted] a tvořených pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemkem

parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních čísel [redacted] [redacted] vše v katastrálním území [redacted] zapsaných na Listu vlastnictví číslo [redacted]. Katastrálním úřadem [redacted] jejichž vlastníkem je [redacted] se sídlem [redacted] který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24. 02. 2015 a zveřejnil jej na webových stránkách [redacted] a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na blíže nezjištěném místě předal obžalovaný [redacted] H [redacted] obžalovanému [redacted] B [redacted] finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obžalovanému [redacted] K [redacted] [redacted] což obžalovaný [redacted] B [redacted] učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obžalovaného [redacted] K [redacted] a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro [redacted] P [redacted] D [redacted] nar. [redacted] [redacted] kterému obžalovaný [redacted] K [redacted] tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný [redacted] H [redacted] ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [redacted] obžalovaný [redacted] K [redacted] žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení.

Proti napadenému rozsudku podali obžalovaní [redacted] J [redacted] B [redacted] [redacted] J [redacted] H [redacted] a [redacted] M [redacted] K [redacted] v zákonné lhůtě odvolání, která směřují jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu.

Obžalovaný [redacted] J [redacted] B [redacted] ve svém odvolání především namítá, že nalézací soud nerozhodoval a nehodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě a v jejich souhrnu, ale rozhodoval vázán rozhodnutím odvolacího soudu, že hlavním líčením byl prokázán skutkový děj, tak jak je ve výroku rozsudku uveden, což následně velice podrobně rozvádí. Nalézací soud přitom vyšel ze zcela stejného skutkového stavu, jaký byl před jeho rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, kdy klienta i další obžalované obžaloby zprostil. Je patrné, že soud I. stupně dává zcela zřetelně najevo, že pouze pod vlivem zmíněného závazného právního názoru hodnotí důkazy zcela jinak, než je hodnotil v řízení, které předcházelo zprošťujícímu rozsudku. Jde o zcela evidentní porušení základního principu nezávislosti soudu, který je upraven čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a konečně i s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Již z tohoto důvodu by měl být napadený rozsudek zrušen. Otázkou je, zda přezkum napadeného rozsudku s ohledem na uplatněnou námitku, může eventuelně provést odvolací senát, který v minulosti ve věci rozhodoval. Tento senát by měl přezkoumávat námitku, podle níž, vycházející z interpretace podané nalézacím soudem, zasáhl do nezávislosti tohoto soudu. Ať už je tato interpretace správná či nikoliv, jeví se logické, že s ohledem na vztah k věci by tento senát měl být vyloučen a pro případ, že by projednání odvolání mělo opět připadnout tomuto senátu, tedy je namítána jeho podjatost.

K usnesení odvolacího soudu připomíná, že je do jisté míry nesrozumitelné a i vnitřně

rozporné, pokud konstatuje, že se jedná ze strany soudu I. stupně o dedukce a spekulace související s hodnocením odposlechů, kdy soud I. stupně uvedl, že se jedná o profesní zájem [REDAKCE] B [REDAKCE] o výsledek hlasování Rady [REDAKCE] pokud jde o předmětný [REDAKCE]. Dále podrobně rozebírá, co znamená pojem dedukce a spekulace. Následně obžalovaný opakuje svoji obhajobu a namítá, že v napadeném rozhodnutí nalézací soud zcela doslovně přenesl tu část rozhodnutí původního rozsudku, v níž interpretuje obsah odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu na str. 9 až 10. Na rozdíl od původního rozsudku v nyní napadeném rozsudku ovšem není obsažena žádná úvaha hodnotící obsah tohoto odposlechu jakožto důkaz, a tedy chybí jakýkoliv podklad pro závěr, že by tímto důkazem měl být prokázán protiprávní skutek, ze kterého je obžalovaný viněn. Toliko na straně 16 je uvedeno na adresu obžalovaného, že vědomě poskytl součinnost osobě, která se dopouštěla podplácení a ze shromážděných důkazů plyne, že ačkoliv byl pouze prostředníkem, věděl k čemu mají předané peníze sloužit a že se nejedná například o vrácení půjčky. To ovšem s obsahem zmíněného důkazu nijak nekoresponduje. Není vůbec patrné a tedy srozumitelné, proč za této situace nalézací soud změnil svůj názor a oproti předchozímu zprošťujícímu rozsudku nyní dospěl k závěru o vině obžalovaného. Přesněji jediným vysvětlením je poukaz nalézacího soudu na to, že je vázán právním názorem vysloveným odvolacím soudem a nezbyvá mu než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu.

Dále obžalovaný poukazuje na judikaturu, zejména rozhodnutí R 53/1992, R 20/1997, kde se mimo jiné uvádí, že odvolací soud nemůže zrušit napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu uvedeného ustanovením, jestliže soud I. stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, tzn. že je hodnotil podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná úplná skutková zjištění.

Obhajoba neaspiruje na ucelený závěr o tom, zda odvolací soud skutečně zasáhl v rozporu s trestním právem do nezávislého rozhodování nalézacího soudu. Přitom ovšem nepochybně existují minimálně indicie, že k tomu skutečně došlo. Bylo již připomenuto, že ve vztahu k obžalovanému odvolací soud nevyslovil žádnou konkrétní pochybnost o způsobu, jakým byl vyhodnocen důkaz záznamem o odposlechu telekomunikačního provozu, když ovšem jde navíc o důkaz velmi nepřímý. Důvodů, proč klient mohl být nespokojen s rozhodnutím Rady [REDAKCE] tom, že předmětný [REDAKCE] nebude prodán, je celá řada a apriori z nich nelze dovozovat nic protiprávního. Již vůbec ne to, že by v minulosti pomáhal při transferu úplatku. Odvolací soud také nevyslovil žádný konkrétní právní názor, pokud jde o to, které důkazy by měly být provedeny znovu, případně k čemu nalézací soud nepřihlédl, ač přihlédnout měl anebo které důkazy nehodnotil ve vzájemné souvislosti, ač je tak hodnotit měl. Jinými slovy, nedával a nedal nalézacímu soudu žádnou jasnou instrukci, vedoucí k odstranění předchozích chyb, což může být interpretováno přesně tak, že především a zásadně nesouhlasí se zprošťujícím výrokem. Vzhledem k tomu a s ohledem na citovanou judikaturu ovšem vzniká otázka, zda byl zákonný důvod, aby odvolací soud rušil původní rozsudek nalézacího soudu. Pokud by zde takový důvod nebyl, pak by logicky měl nalézací

soud rozhodnout stejně, jako rozhodl v prvním případě, když důkazní situace se zjevně nezměnila, či zcela přesně, nezměnila se ve vztahu k obžalovanému.

Ze všech shora uvedených důvodů obhajoba navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně.

Obžalovaný J. H. ve svém odvolání namítá, že byl shledán vinným na základě čtyř důkazů, a to výpovědi svědka D. (ředitele), záznamu z prostorového odposlechu, pořízeného jmenovaným svědkem o jeho rozhovoru s obžalovaným K. záznamem z telekomunikačních zařízení všech obžalovaných a daktyloskopických stop na zajištěné obálce, vydané svědkem D. Všechny uvedené důkazy jsou ve vztahu k obžalovanému důkazy nepřímými a nevypovídají o jeho jednání ničeho podstatného pro posouzení věci anebo dokonce vůbec ničeho, což následně velice podrobně rozvádí pod body 2, 3, 4, 5 a 6 odůvodnění svého odvolání.

K otázce své viny se obžalovaný nemůže konkrétně vyjádřit, neboť vlastně ani není proti čemu se vymezovat. Nalézací soud totiž zcela rezignoval na nějaký myšlenkový proces, který by po vypočtení všech skutečností zjištěných dokazováním, tyto zhodnotil v jejich souvislosti i každý zvlášť a z toho by dedukoval možné skutkové závěry. Místo toho soud I. stupně zdůraznil, že rozhoduje „vázan právním názorem vyjádřeným odvolacím soudem a nezbývá mu než hodnotit důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere za prokázané jednání uvedené ve skutkové větě rozsudku.“ Obžalovaný má za to, že tím bylo zcela zásadním způsobem porušeno jeho právo na spravedlivý proces, konkrétně tak, že mu je vlastně znemožněno účinně se bránit. V trestním řízení platí, že obžalovaný není povinen prokazovat svoji nevinu, ale naopak má být prokázána vina obžalovaného. Pokud není rozhodnutí srozumitelně vysvětleno při zohlednění všech skutečností nezbytných k rozhodnutí, není rozhodnutí spravedlivé. V daném případě chybí právě ono vysvětlení. Obhajoba souhlasí s tím, že soud nalézací je (ve smyslu § 264 tr.ř.) vázan právním názorem odvolacího soudu, nedomnívá se však, že by ze strany odvolacího soudu došlo v rámci jeho rozhodnutí o odvolání státního zástupce k vyslovení takového závazného právního závěru o vině obžalovaného. Pokud by tomu tak bylo, jistě by se tak stalo výslovně. Rozhodnutí odvolacího soudu však žádné pokyny soudu nalézacímu neukládá. Obžalovaný má zato, že právní závěr o vině obžalovaných nemůže být jediný a správný, neboť při existenci více verzí, z nichž nikterá nesevřídčí o vině obžalovaného, existují pochybnosti o vině a v důsledku toho musí nutně dojít ke zproštění obžaloby.

S odkazem na judikaturu užitou při rozhodování o odvolání v tzv. „“ lze důvodně pochybovat o zákonnosti odposlechlů, jejichž záznamy byly provedeny jako důkaz, což následně velice podrobně rozvádí ve svém odvolání.

Dále namítá, že nebylo řádně objasněno, proč by obžalovaný předával úplatek, když soutěž o prodej měla jedno jediné a naprosto transparentní kritérium, totiž výši kupní ceny, přičemž obžalovaný nabídl částku ve výši přesahující druhou nejvyšší nabídku (která

jen nepatrně převyšovala nejnižší přípustnou cenu) o 11 milionů Kč, tj. o 50%. Obžalovaný má za to, že za této situace nešlo nezvítězit. Výše nabízené kupní ceny zároveň vylučovala, aby kdokoliv chovající se jako poctivý hospodář takovou nabídku nepřijal. ■■■■■ totiž, jak potvrdil sám svědek D ■■■■■ i další svědek Z ■■■■■, pro ■■■■■ představoval zbytný majetek, který byl toliko zdrojem značných výdajů. Obžalovaný tedy neměl důvod někoho uplácat. V jeho případě se v podstatě stíhá úmysl prospět zákonem chráněnému zájmu a je naopak nutno se spíše ptát, jaký důvod měl svědek D ■■■■■ aby prodej zhatil, a na kolik se přitom choval s péčí řádného hospodáře svěřeného státního majetku.

Vzhledem ke všem shora uvedeným námitkám uzavírá, že jeho vina nemohla být beze všech pochybností prokázána, a proto navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí ve výroku o vině a trestu zrušil a aby dále rozhodl o tom, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby.

Obžalovaný ■■■■■ M ■■■■■ K ■■■■■ ve svém odvolání rovněž namítá, že odvolací soud svým usnesením v neveřejném zasedání dne 29. 9. 2016, č. j. 61To 313/2016, zrušil původní zprošťující rozsudek soudu I. stupně ze dne 27. 4. 2016, č. j. 5T 24/2016 a v rozporu s ustanovením § 264 odst. 1 tr. řádu vrátil věc nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a zavázal jej nikoliv právním názorem a povinnostmi provést úkony a doplnění, ale k hodnocení provedených důkazů, čímž v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu vyloučil hodnocení provedených důkazů podle vnitřního přesvědčení nalézacího soudu, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Soud I. stupně, jak uvádí v odůvodnění napadeného rozsudku na str. 12, byl nucen hodnotit provedené důkazy v souladu nikoli se svým vnitřním přesvědčením, ale v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto vzal z doposud provedených důkazů za prokazané, že se všichni obžalovaní dopustili jednání popsaného v obžalobě a uložil jim tresty dle odvoláním napadeného rozsudku. Odvolací soud tak mutatis mutandis porušil i čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě, tedy o přezkoumatelnosti výroku o vině a trestu soudem vyššího stupně, když vyloučením hodnocení důkazu podle svého vnitřního přesvědčení nalézacím soudem vyloučil zároveň dvojinstančnost přítomného trestního řízení a co do hodnocení důkazů na sebe atrahoval nalézací fázi (hlavní líčení) trestního řízení a zbavil obžalované možnosti odvolání, čímž porušil právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Odvolací soud tak hodnotil nalézacím soudem provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení výlučně na základě trestního spisu, čímž zároveň porušil zásadu veřejnosti trestního řízení (§ 2 odst. 10 tr. řádu), zásadu ústnosti (§ 2 odst. 11 tr. řádu) a zásadu projednací (§ 2 odst. 12 tr. řádu). Právě zásada hodnocení důkazů dle svého vnitřního přesvědčení je klíčová coby zásada bezprostřednosti v dané věci, a sice ke spolehlivému hodnocení důkazu – zejména výpovědi svědka – oznamovatele ■■■■■ D ■■■■■ jehož výpověď v přípravném řízení a následně v hlavním líčení a jehož aktivita s vyvolanou operativní nahrávkou jsou jedinými přímými důkazy a který ve všech fázích dokazování působil značně nevěrohodně (počet předaných obálek, nepřesné údaje o datu údajného předání úplatku, osobní zášť vůči obžalovanému K ■■■■■ a s ní nekonzistentní výplata značných osobních

odměn bez hospodářského důvodu – viz nově provedené důkazy z jednání Dozorčí komise [REDACTED] v hlavním líčení).

V této souvislosti obžalovaný [REDACTED] K [REDACTED] tvrdí i další dovolací důvod a sice porušení ustanovení trestního zákona, in concreto zásadu akcesority účastenství, kdy ve vztahu k obžalovanému [REDACTED] H [REDACTED] byl proveden jediný nepřímý důkaz (operativní zvukový záznam ze dne 19. 3. 2015) a k obžalovanému [REDACTED] B [REDACTED] nepřímé důkazy dva (cit. zvukový záznam a odposlech telefonních rozhovorů, z nichž na předání jakékoli finanční částky nelze vůbec usuzovat). Ve vztahu k trestné činnosti s ostatními obžalovanými tak v žádném případě nelze usuzovat na spolehlivý závěr, že tyto nepřímé důkazy tvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, a tedy spolehlivý závěr o naplnění skutkové podstaty pomoci k přečinu podplácení a samotného přečinu přijetí úplatku.

Vzhledem ke všem shora uvedeným rozhodným skutečnostem tak obžalovaný [REDACTED] M [REDACTED] K [REDACTED] navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o vině a trestu ohledně něho ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a), b) in fine a písm. d) tr. řádu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí a to v souladu s ust. § 264 odst. 1 tr. řádu.

Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči nimž obžalovaní [REDACTED] J [REDACTED] B [REDACTED], [REDACTED] J [REDACTED] H [REDACTED] a [REDACTED] M [REDACTED] K [REDACTED] podali odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to i z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.

Skutková zjištění, učiněná soudem I. stupně v napadeném rozsudku, jsou správná a úplná, mají oporu ve výsledcích provedeného dokazování. V přípravném řízení ani v řízení před soudem I. stupně nebyla porušena procesní ustanovení, právo všech obžalovaných na obhajobu bylo plně zachováno. Soud I. stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr. řádu a provedené důkazy hodnotil již zcela v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. Odůvodnění napadeného rozsudku má náležitosti uvedené v ust. § 125 odst. 1 tr. řádu, soud I. stupně podrobně rozvedl jednotlivé důkazy, jež byly u hlavního líčení provedeny a jasně uvedl, které z nich považuje za věrohodné a z kterých důkazů při rozhodování o vině všech obžalovaných vycházel. Odvolací soud v podrobnostech proto plně odkazuje na toto odůvodnění napadeného rozsudku, neboť se s ním ztotožňuje.

K námitkám obžalovaných, jež uvádějí ve svých odvoláních, zejména že soud I. stupně nerozhodoval a nehodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě a v jejich souhrnu, ale rozhodoval vázán názorem odvolacího soudu, nutno uvést, že nemají oporu nejen v provedených důkazech, ale ani v odůvodnění napadeného rozsudku. Pokud soud I. stupně v odůvodnění napadeného

rozsudku na str. 13 uvádí, že je vázán právním názorem vysloveným odvolacím soudem, toto je v naprostém souladu s ustanovení § 264 odst. 1 tr. řádu a pokud dále uvádí, že mu nezbyvá, než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, tzn. nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, přičemž se musí vypořádat se všemi podstatnými skutečnostmi z provedených důkazů vyplývajícími, tak jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, na což odvolací soud poukazoval ve svém rozhodnutí ze dne 29. 9. 2016 sp. zn. 61To 313/2016, jímž byl zrušen zprošťující rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu u všech obžalovaných a věc byla vrácena soudu I. stupně k novému rozhodnutí, je rovněž zcela v souladu se zákonem. Z usnesení Městského soud v Praze ze dne 29. 9. 2016 sp. zn. 61To 313/2016 je patrné, že odvolací soud v něm neuvádí, které důkazy má soud I. stupně hodnotit jako věrohodné a které nikoliv, pouze v souladu s trestním řádem a judikaturou, na kterou částečně poukazují i obžalovaní ve svých odvoláních, zejména pak s ústavním nálezem II. ÚS 282/97, poukázal na skutečnosti, se kterými se soud I. stupně řádně nevypořádal, ač již tehdy vyplývaly z provedených důkazů, učiněných u hlavního líčení před soudem I. stupně

V ústavním nálezu II. ÚS 282/97 se mimo jiné zcela jednoznačně uvádí, že „pokud odvolací soud zruší rozsudek soudu I. stupně s tím, že soud I. stupně hodnotil důkazy v rozporu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, musí zdůvodnit v čem a proč spatřuje rozpory, resp. vadné hodnocení“. Odvolací soud takto v daném případě postupoval, přičemž v předmětném usnesení soudu I. stupně nikde neuložil, jaký důkaz má považovat za věrohodný a který nikoliv.

Pokud soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že je vázán právním názorem vysloveném odvolacím soudem a proto mu nezbyvá než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere z výše uvedených důkazů za prokázané, že svým jednáním, popsaným ve znělce obžaloby a výroku napadeného rozsudku, naplnili obžalovaní skutkovou podstatu zažalovaných trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní, dle názoru odvolacího soudu nelze právě s ohledem na odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2016, sp. zn. 61To 313/2016, vyložit jinak, než že v daném případě soud I. stupně hodnotil provedené důkazy tak jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr. řádu a vypořádal se tedy již se všemi podstatnými skutečnostmi vyplývajícími z provedených důkazů. O tomto postupu následně svědčí i odůvodnění napadeného rozsudku, kdy soud I. stupně vychází především z výpovědi svědka P. D. a odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, tak jak konkrétně uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku, s nimiž jsou v souladu další důkazy, jež jsou citovány v odůvodnění napadeného rozsudku, na které odvolací soud v podrobnostech plně odkazuje.

Pokud obžalovaný J. B. dále namítal, že „je otázkou, zda přezkum napadeného rozsudku může provést odvolací soud, který v minulosti ve věci rozhodoval a zasáhl tak do nezávislosti soudu I. stupně, vycházející z interpretace podané nalézacím soudem, jeví se jako logické, že s ohledem na vztah k věci by tento senát měl být k vyloučení a pro případ, že by projednání odvolání mělo opět připadnout tomuto senátu, tedy je namítána jeho podjatost“, odvolací soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu – R 34/1997, kde se uvádí, že „z důvodů uvedených v § 30 odst. 1 tr. řádu lze rozhodnout jen o vyloučení soudce jako konkrétní osoby nebo o vyloučení soudců jako konkrétních osob. **Nelze rozhodnout o vyloučení senátu.** Výroky obviněného směřující obecně proti soudcům nejsou samy o sobě důvodem k tomu, aby bylo rozhodnuto, že určitý konkrétní soudce je vyloučen z vykonávání

úkonů trestního řízení podle § 30 odst. 1 tr. řádu z důvodu tzv. podjatosti“. Navíc dne 29. 9. 2016 rozhodoval odvolací soud v senátě 61To v jiném složení než dnešního dne, neboť tehdy nebyla přítomna JUDr. Jarmila Löffelmannová. Odvolací soud také poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu NS 13/2002-T339, kde se uvádí „odlišný právní názor soudce nelze považovat za poměr k projednávané věci podle § 30 odst. 1 tr. řádu. Z dikce zákona i z povahy problému vyplývá, že projednávanou věcí je nutno rozumět skutek a všechny faktické okolnosti s ním související, přičemž poměr vyloučené osoby k věci musí mít zcela konkrétní podobu a osobní charakter, aby mohl být dostatečně pádným důvodem podmiňující vznik pochybnosti o schopnosti soudce přistupovat k věci a k úkonům jí se týkajícím objektivně. Nemůže proto postačovat poměr abstraktního rázu, který se promítá v právním názoru a z něj vycházejícím přístupu k projednávané věci, protože nejde o osobní poměr k věci samé, ale toliko o odlišný názor na právní posouzení skutku. Přípuštění tohoto důvodu vyloučení soudce není možné ani v obecné rovině, neboť trestní řád v celé řadě ustanovení (§ 264 odst. 1, § 265s odst. 1, § 270 odst. 4, § 314h odst. 1) přímo předpokládá, že ve věci bude rozhodovat i soudce, jehož právní názor je odlišný, a to bez ohledu na to, zda se s právním názorem soudu vyššího stupně, eventuelně ústavního soudu vnitřně ztotožní.“ Odvolací soud dodává, že tuto judikaturu by však měli znát i obhájci obžalovaných.

Pokud jde o námitku obžalovaného [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] uvedenou pod bodem 9 jeho odvolání a která se týká odposlechu rozhovoru zaznamenaného v souvislosti s odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu mezi svědkem [REDAKCE] P [REDAKCE] D [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE] M [REDAKCE] K [REDAKCE] tak soudu I. stupně bylo vytýkáno, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi z tohoto důkazu vyplývajícími, přičemž tak zcela neučinil ani nyní, když na straně 11 napadeného rozsudku v odůvodnění obsah tohoto důkazu cituje a je zde jasně uvedeno, že „obžalovaný [REDAKCE] K [REDAKCE] uvádí, že H [REDAKCE] uzná, že s ním byl pouze jednou a že to jinak řešil přes B [REDAKCE] H [REDAKCE] se s tím nebude nikde chlubit. Jisté to nemá, musí dát nejvyšší nabídku, aby vyhrál. Když ji nedá, tak to nedostane. **J [REDAKCE] B [REDAKCE] taky nic neřekne. On dostal půl milionu, ze kterého si půl nechá a půl dává. Nikdo jiný ve hře není**“. Pokud jde tedy o obžalovaného [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] který vůči tomuto důkazu neměl žádných námitek, tak soud I. stupně se nevypořádal se skutečností „on dostal půl milionu, ze kterého si půl nechá a půl dává“. Vzhledem k tomu, že odvolání si podali pouze obžalovaní, nikoliv státní zástupce v jejich neprospěch, nelze pokud jde o obžalovaného [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] tuto skutečnost hodnotit v jeho neprospěch (§ 259 odst.4 tr.ř.). Soud I. stupně nepochybil, když tento důkaz hodnotil jako zcela objektivní, věrohodný a navzájem i s dalšími důkazy prokazující vinu všech obžalovaných, tak jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozsudku.

Vzhledem k tomu, že v daném případě soud I. stupně provedené důkazy již hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech, dospěl tak ke správným skutkovým, ale i právním závěrům.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka obžalovaného [REDAKCE] J [REDAKCE] B [REDAKCE] že odvolací soud nevyslovil ve svém rozhodnutí, k čemu nalézací soud nepřihlédl, ač přihlédnout měl anebo které důkazy nehodnotil ve vzájemných souvislostech, ač je tak hodnotit měl, neboť tato námitka je vyvrácena odůvodněním usnesení odvolacího soudu ze dne 29. 9. 2016, sp. zn.

61To 313/2016. Odvolací soud v něm jasně konstatuje, že tehdy soud I. stupně nehodnotil provedené důkazy v souladu s ust. 2 odst. 6 tr. řádu a nevypořádal se se všemi provedenými důkazy i všemi skutečnostmi, z nich vyplývajícími, přičemž se plně ztotožnil s konkrétně uvedenými námitkami státního zástupce v jeho odvolání a též poukázal na rozporuplné úvahy soudu I. stupně při hodnocení provedených důkazů.

Důvodnými nebyly shledány ani námitky obžalovaného M. K. uvedené v jeho odvolání, a to z důvodů shora uvedených jako u obžalovaného J. B. neboť soud I. stupně se již řádně vypořádal s provedenými důkazy, a to i důkazy nepřímými, zejména zvukovým záznamem a odposlechem telefonních rozhovorů, vůči provedení těchto důkazů obžalovaný neměl žádných námitek. Pokud nyní namítá, že z nepřímých důkazů na předání jakékoliv finanční částky nelze vůbec usuzovat, je toto v rozporu s jejich obsahem, když se o konkrétních finančních částkách přímo hovoří a v souladu s tímto důkazem je pak i další jednání všech obžalovaných, jak vyplývá z dalších důkazů citovaných v odůvodnění napadeného rozsudku, s nimiž se soud I. stupně již řádně vypořádal a tudíž i včetně námitek tohoto obžalovaného.

Pokud jde o námitky obžalovaného J. H. jež uvádí ve svém odvolání, rovněž nebyly shledány důvodnými. Pokud jde o skutečnost, že na obálce nebyly nalezeny otisky tohoto obžalovaného ani jeho manželky, tak z odposlechu rozhovoru uskutečněného mezi svědkem P. D. a obžalovaným M. K. který jako důkaz obžalovaný nijak nezpochybňoval, mimo jiné zcela jednoznačně vyplývá, že obžalovaný J. B. dostal půl milionu, ze kterého si půl nechá a půl dává, nehovoří se zde o žádné obálce a tudíž je zcela logické, že na předmětné obálce nebyly zjištěny otisky prstů obžalovaného ani jeho manželky, ale pouze obžalovaného M. K. který odpovídající částku do ní vložil a předal svědku P. D. přičemž výše finanční částky odpovídá obsahu citovaného důkazu.

Pokud jde o další námitky tohoto obžalovaného, jež uvádí ve svém odvolání, nutno uvést, že z důkazu provedených před soudem I. stupně bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, tak jak je uvedeno i v odůvodnění napadeného rozsudku, že obžalovaný J. H. v inkriminované době měl velký zájem o koupi [redacted] svědčí o tom i jeho nabídka ve výši 33 milionů Kč, což sám obžalovaný nijak nezpochybňuje. Též bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že hodnota posuzovaných nemovitostí činila částku 21.800.000,- Kč a že jediným hodnotícím kritériem výběrového řízení byla cena. Nicméně, též bezpečně bylo prokázáno, že svědek P. D. v inkriminované době jako [redacted] ředitel [redacted] vstupuje do výběrového řízení až poté, co jejich výsledky schválí Dozorčí komise a po ní Rada [redacted], neboť s vítězným uchazečem

podepisuje smlouvu, ale také ji podepsat nemusí. Z výpovědi svědka P. D. K. avšak svědek navrhol, aby kritériem nebola jenom cena, ale také záměr, jeho návrh však nebyl akceptován. Svědek P. D. také jednoznačně uvedl, že samotný průběh výběrového řízení ovlivnit nemohl, ale byl však oprávněn nepodepsat smlouvu, i kdyby prodej schválila. Tyto skutečnosti tudíž zcela jednoznačně prokazují motiv, proč obžalovaný J. H. se žalované trestné činnosti dopustil a jednoznačně svědčí o nedůvodnosti námitek obžalovaného J. H. týkajících se nelogičnosti, jež jsou rozvedeny v jeho písemně vyhotoveném odvolání pod bodem IV. 14-17.

Důvodnou nebola shledána ani námítka obžalovaného J. H. že odvolací soud hodnotil i konkrétní výsledky dokazování, když uvedl, že „ze záznamů z telekomunikačního provozu je zřejmé, k jakému účelu byla částka určena a od koho“, neboť odvolací soud pouze poukázal na obsah tohoto důkazu, s nímž se soud I. stupně řádně nevypořádal, nehodnotil jej, nikde neuvádí, zda jej považuje za věrohodný či nikoli a ani soudu I. stupně nedával žádný závazný pokyn k tomu, jak tento důkaz má hodnotit, tedy zda jej má považovat za věrohodný či nikoliv. Nutno však poukázat na skutečnost, že pokud jde o věrohodnosť tohoto důkazu, nebola zpochybňována ani samotnými obžalovanými. Pokud nyní ve svém odvolání obžalovaný J. H. poukazuje na judikaturu užitou při rozhodování o odvolání v tzv. s tím, že lze důvodně pochybovať o zákonnosti odposlechů, jejichž záznamy byly provedeny jako důkaz, nebola tato jeho námítka rovněž shledána důvodnou, neboť tento důkaz byl proveden zcela v souladu se zákonem, což soud I. stupně v napadeném rozsudku též řádně zdůvodnil.

S ohledem na výše uvedené vina všech obžalovaných byla v daném případě bez jakýchkoliv pochybností prokázána, námítka uvedené v jejich odvoláních neboly shledány důvodnými, a jelikož v souladu se zákonem je i právní kvalifikace, kterou soud I. stupně rovněž řádně odůvodnil, odvolacímu soudu nezbylo než konstatovat, že výrok o vině je u všech obžalovaných správný.

Z podnětu podaných odvolání obžalovanými se odvolací soud pečlivě zabýval i výrokem o trestu a zjistil, že soud I. stupně řádně odůvodnil druh i výši uložených trestů u jednotlivých obžalovaných, zohlednil především polehčující okolnosti u obžalovaných a odvolací soud proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

Vzhledem k tomu, že soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku také uvedl, že při ukládání trestu u obžalovaného ■■■. M■■■■ K■■■■ rovněž zohlednil, že se dopustil dvou trestných činů, za které je mu v souladu s ust. § 43 odst.1 tr. zákoníku ukládán úhrnný trest, což však opomněl uvést ve výroku napadeného rozsudku, odvolací soud je toho názoru, že se jedná pouze o formální pochybení, které není důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, když v jeho odůvodnění je již uložení úhrnného trestu řádně zdůvodněno. Výše uložených trestů, zejména peněžitých, svědčí také o tom, že soud I. stupně nemá o vině obžalovaných žádné pochybnosti a rozhodoval na základě svého vnitřního přesvědčení. Odvolací soud s ohledem na okolnosti případu i osoby obžalovaných považuje uložené především peněžité tresty za tresty přísnější, avšak s ohledem na charakter trestné činnosti je nelze považovat za tresty nepřiměřeně přísné, a proto odvolací soud odvolání všech obžalovaných jako nedůvodná dle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto usnesení lze podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného. Obviněný může podat dovolání pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Může tak učinit pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr.ř.

V Praze dne 30. března 2017

JUDr. Alena Makovcová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdenka Vyskočilová